

[Pinstrup.]

Landbrugets Folk har holdt Møder, har man drøftet det Spørgsmaal. Gang efter Gang er der vedtaget Udtalelser, som har holdt fast ved Frihandelsfanen. Vi har stedse afvist Beskyttelse for os selv og været imod at betale Beskyttelsen for andre Erhverv; det er jo det, der har været ført politiske Kampe om gennem Aarrækker.

Jeg vil rejse det Spørgsmaal, og jeg gør det for saa vidt med Bedrøvelse: Betyder det, der her sker, at Husmandsforeningerne nu vil gaa ind for Beskyttelse til Fordel for Landets fedeste Jorder, til Fordel for de Jorder, der regelmæssigt giver 20—24 Fold, naar store Arealer her i vort Land, Sandjorderne der dyrkes i Jylland, i Almindelighed maa nøjes med det halve, ja, ofte med en Trediedel? Da enhver jo ved, at det er de sidste Fold, der giver Fortjenesten, ser det for mig i høj Grad underligt ud, at det er disse Landets allerbedste Jorder, man gaar ind for.

Er der en Afgrøde, det ikke kan betale sig at dyrke eller mindre godt betaler sig at dyrke paa disse Jorder, kan man dyrke en hvilken som helst Afgrøde, en hvilken som helst Kornsort eller Rodfrugt, og de vil altid give en god Afgrøde paa disse Jorder.

Dette farlige Princip med den direkte Hjælp til Produktionen, hvorved man garanterer Producenten en vis Pris, har vi altid kæmpet imod, og det er jo det Princip, man kommer ind paa her. Man garanterer 2 Kr. pr. Dobbeltcentner Roer, og hvis man tror, at man, hvis der bliver nedadgaende Konjunkturer paa Sukker, nogen Sinde kommer væk fra det, saa tror jeg, man er meget naiv. Thi det er netop Faren ved enhver Toldbeskyttelse og enhver Garanteren af en vis Pris, at naar man først har indført det, er det ikke til at komme væk fra igen.

Jeg kan vanskeligt tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Holdgaard, der nys er blevet Formand for de forenede jyske Husmandsforeninger, vil rejse over til sine Standsfæller, til Bønderne derovre paa de magre jyske Jorder og forsvare dette og forklare dem, at det var nødvendigt at give denne Støtte til dem, der dyrker Landets bedste og fedeste Jorder. Han kan vel neppe gøre det uden samtidig at sikre dem en vis Pris for, hvad de avler.

Det er med Rette sagt, at Kartofflen er Sandjordernes Sukkerroe, og derfor maa det blive Konsekvensen af dette, at det ærede Medlem rejser over og siger: Vi vil naturligvis gøre det samme overfor jer, der avler Kartoffler her paa Landets daarlige

Jorder, vi vil garantere jer f. Eks. 4 Kr. pr. Dobbeltcentner — det kan ikke ret vel være mindre. Hvordan han skal komme udenom dette, forstaar jeg i Virkligheden ikke.

Det ærede Medlem maa naturligvis ogsaa gaa med til en Toldbeskyttelse for Kartoffelmel, det er gentagne Gange blevet krævet. Jeg har som Medlem af Finansudvalget været med til pure at afslaa det, men det er saadan, at De danske Spritfabrikker vil jo nu til at lave Kartoffelmel, og de vil sikkert med gode Tal bevise, at det ikke kan betale sig at lave Kartoffelmel, at de ikke kan staa sig i Konkurrencen med det Kartoffelmel, der indføres; saadan har det jo altid været, det var en Krigsindustri, der opstod, og som kunde gaa en vis Tid, men vi har aldrig kunnet konkurrere med Udlandets Kartoffelmelsfabrikker. Men vil man være konsekvent, maa man fra radikal, socialdemokratisk og konservativ Side give en Beskyttelse for Kartoffelmel gennem Sikring af Prisen, og det vil altsaa sige en direkte Varefordyrelse af Befolkningens Fødemidler.

Dette har vi altid fra Landbrugets Side sat os imod. Lige som det, der laves her med Sukkeret, betyder en Forhøjelse af Sukkerprisen, vil det andet naturligvis betyde en Fordyrelse af Kartoffelmelet for den almindelige Befolkning.

Og som den forrige Taler antydede, er det klart, at man ikke kan blive staaende herved. Dersom Kornet bliver alt for billigt, maa der ogsaa et Tilskud til her, og hvis Flæsket falder i Pris, hvad der meget vel kan tænkes, saa at de, der har købt Smaagrise til 40—50 Kr. Stykket, uhyre nemt kan faa et Tab paa 10—20 Kr. pr. Svin, hvorfor skulde Staten saa ikke tage Del i dette Tab? Og det kan nemt blive 80—100 Mill. Kr. Det er jo saaledes, at naar man har sagt A, kommer man ogsaa til at sige B. Og der kan ogsaa være Tale om saa lave Smørpriser, at Smørproduktionen ikke bliver rentabel — det bliver andre 100 Mill. Kr.!

Og saa vil jeg endvidere spørge: hvordan skulde man saa paa nogen Maade kunne afvise *Industriens Krav*? Hvorfor skulde den rette sig efter Verdensmarkedets Priser, naar Landbruget ikke skal det? Naar man her vil stable en kunstig Pris paa Sukker op, kan man dog ikke med nogen som helst Rimelighed forlange, at Industrien skal rette sig efter Verdensmarkedets Priser, den maa naturligvis saa ogsaa have et Tilskud, enten direkte eller i Form af Beskyttelse. Men saa ruller jo Vognen! Og hvem skal saa betale